

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **D. B.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Lenkou Šrámkovou, advokátkou
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUUK/065885/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUUK/065885/2025, a rozhodnutí Městského úřadu Louny ze dne 3. 4. 2025, č. j. MULNCJ24005/2025, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUUK/065885/2025, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního (dále jen „městský úřad“), ze dne 3. 4. 2025, č. j. MULNCJ24005/2025, jímž byla žádost žalobce o poskytnutí informace podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), částečně odmítnuta, a to tak, že v žalobcem požadovaném rozhodnutí ze dne 9. 1. 2023, č. j. MULNCJ2716/2023, nebylo poskytnuto jméno, příjmení, datum narození, adresa pobytu obviněného a číslo dokladu totožnosti, registrační značka a VIN motorového vozidla, dále jméno a příjmení svědků. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval dosavadní průběh dané věci. Následně namítl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, podle jakého ustanovení zákona byla jeho žádost o informaci odmítnuta. Rozhodnutí městského úřadu jako povinného subjektu totiž odkazuje pouze na neexistující § 8 informačního zákona a na § 15 téhož zákona, který však pouze stanoví povinnost vydat rozhodnutí v případě nevyhovění žádosti, resp. se jedná tolíko o procesní ustanovení. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak nebylo uvedeno žádné hmotněprávní ustanovení, dle kterého byla předmětná žádost odmítnuta, přičemž tento deficit nebyl napraven ani napadeným rozhodnutím.
3. Dále žalobce namítl nevypořádání odvolacího argumentu žalovaným, že byly anonymizovány údaje svědků, kterými však byli policisté. Věc proto měla být dle názoru žalobce posouzena podle § 8a odst. 2 informačního zákona. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí argumentoval tolíko obecným pravidlem poskytování osobních údajů dle § 8a odst. 1 informačního zákona. Nevysvětlil přitom, proč řešený případ nebylo možné posoudit dle druhého odstavce téhož ustanovení, jehož se žalobce v odvolacím řízení dovolával.
4. Žalobce poté namítl i nesprávné právní posouzení řešeného případu. Uvedl, že žalovaný správně vymezil, co je osobním údajem i co je citlivým osobním údajem a že se osobní údaje podle § 12 ve spojení s § 8a odst. 1 informačního zákona poskytnou jen v souladu s právními předpisy na jejich ochranu. To však dle žalobce neznamena, že se požadovaná informace vůbec neposkytne. K tomu žalobce poukázal na § 8a odst. 2 informačního zákona, který je dle jeho názoru vůči § 8a odst. 1 téhož zákona, ve vztahu speciality – stanoví tak výjimku z obecné úpravy pro specifický případ, kdy se 1) jedná o osobu veřejně činnou, funkcionáře nebo zaměstnance veřejné správy a 2) požadovaná informace vypovídá o jeho veřejné nebo úřední činnosti. Obě tyto podmínky byly dle žalobce ve věci naplněny. Policistu totiž lze považovat za zaměstnance veřejné správy, neboť policie vykonává správní činnost ve veřejném zájmu. Požadovaná informace zároveň vypovídá o úřední činnosti policisty, neboť ten při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích vystupuje v pozici správního orgánu. Žalobce by se tedy poskytnutím jména a příjmení policisty dozvěděl osobní údaj, avšak ve striktní návaznosti na úřední činnost policisty.
5. Následně žalobce doplnil, že o tom, že odkazovanými svědky ve věci byli policisté, nemohlo být v kontextu poskytnuté informace (tj. rozhodnutí) pochyb, když části výpovědi svědků jsou v tomto rozhodnutí citovány, přičemž je z nich zřejmé, že se jednalo o policisty vypovídající o jejich činnosti při výkonu dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. V posuzovaném případě pak žalobce poukázal na veřejný zájem na zjištění jména a příjmení policistů, neboť policista k podání výpovědi přinesl další podkladové materiály o provedeném měření rychlosti, které však dříve nebyly založeny do spisu a ke kterým již neměl možnost legálního přístupu, a dále proto, že úřední záznam vyhotovený policistou byl nekompletní.
7. K předmětnému odmítnutí žádosti o informaci v rozsahu jména a příjmení svědků tak dle žalobce nebyly dány důvody.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně uvedl, že správní orgány ve věci postupovaly dle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a § 8a odst. 1 téhož zákona. Dále žalovaný popsal, že městský úřad jako povinný subjekt po vyhodnocení obsahu požadované informace (tj. rozhodnutí) zjistil, že tato obsahuje osobní údaje, které se v rámci poskytování informací neposkytují, neboť požívají zákonné ochrany. Z tohoto důvodu dospěl k závěru, že byl dán důvod pro částečné odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informace, přičemž tak nebyly poskytnuty osobní údaje fyzických osob uvedené v dotčeném rozhodnutí, a to v rozsahu jména, příjmení, data narození, adresy bydliště a čísla dokladu totožnosti, poskytnuto nebylo ani číslo registrační značky a VIN motorového vozidla.
9. Podle žalovaného obecně platí, že dle informačního zákona mohou být informace o jménech a příjmeních policistů, kteří vystupují jako svědci v přestupkovém řízení, považovány za osobní údaje. Jejich poskytnutí třetím osobám, které nejsou účastníky řízení, pak může být odmítnuto z důvodu ochrany soukromí a osobních údajů. Tento přístup je dle žalovaného i v souladu s judikaturou, která zdůrazňuje ochranu osobních údajů také u veřejně činných osob, pokud není dán převažující veřejný zájem na jejich zveřejnění.
10. K tomu žalovaný doplnil, že se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Zmínil též, že při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech. Osobní údaje svědků jsou přitom shromažďovány pro účely přestupkového řízení, nikoliv pro sdílení s veřejností nebo s osobami mimo okruh účastníků řízení. Poskytnutí identifikačních údajů svědků osobám, které nejsou účastníky řízení, by tudíž mohlo dle žalovaného vést k jejich ohrožení, ovlivňování nebo zastrasování. Orgány veřejné moci tak mají povinnost chránit osoby, které svědčí v řízeních, a zajistit jejich bezpečnost a integritu.

Replika žalobce

11. V podané replice žalobce v zásadě zopakoval již uplatněnou žalobní argumentaci, přičemž dodal, že žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nespороval, že je výrok správních rozhodnutí zatížen vadou spočívající v absenci ustanovení, podle kterého byla předmětná žádost o informaci odmítnuta. Zmínil také, že žalovaný netvrdil, že by opomenutou odvolací námitku stran (ne)aplikace § 8a odst. 2 informačního zákona v napadeném rozhodnutí vypořádal, neboť v tomto směru neodkázal na žádnou pasáž odůvodnění odkazovaného rozhodnutí.
 12. Dále žalobce upozornil na dikci § 15 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b), § 8a odst. 1 a 2 informačního zákona, přičemž uvedl, že nijak nerozporuje, že jméno a příjmení policisty je osobní údaj. Informační zákon nicméně stanovuje pro poskytování osobních údajů jasná pravidla. Rozlišuje přitom, zda se jedná o osobní údaj „veřejně činné osoby, funkcionáře
- Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nebo zaměstnance veřejné správy, který vypovídá o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“, či nikoliv.

13. V projednávaném případě se dle žalobce jednalo o údaj o zaměstnanci veřejné správy, a tedy měl být poskytnut. Informační zákon totiž nedává správnímu orgánu v případě osobního údaje o zaměstnanci veřejné správy žádnou diskreci; naopak obsahuje imperativ k poskytnutí těchto údajů. Poskytnutí údaje o zaměstnanci veřejné správy proto nemohlo být odmítnuto. Žalobce též upozornil na to, že jím požadovaná informace nevypovídala o osobní sféře policisty, ale o výkonu jeho pracovní činnosti (služební povinnosti) při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. soud zároveň ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovaným.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, přitom byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 20. 3. 2025 byla městskému úřadu jako povinnému subjektu doručena žalobcová žádost o poskytnutí informace dle informačního zákona, konkrétně o zaslání „rozhodnutí č. j. MULNCJ2716/2023 – 10. 1. 2023“ (pozn. soudu – správně se jedná o rozhodnutí ze dne 9. 1. 2023). O předmětné žádosti poté městský úřad jako povinný subjekt rozhodl „v souladu s ustanovením § 8 a § 15 informačního zákona“ prvostupňovým rozhodnutím tak, že „žádost o poskytnutí informace částečně odmítl, a to tak, že v rozhodnutí č. j. MULNCJ2716/2023 ze dne 9. 1. 2023 nebude poskytnuto jméno, příjmení, datum narození, adresa pobytu obviněného a číslo dokladu totožnosti, registrační značka a VIN motorového vozidla, a dále jméno, příjmení svědků.“ Přílohou tohoto rozhodnutí pak bylo právě i žalobcem požadované rozhodnutí v anonymizované formě.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí městského úřadu jako povinného subjektu žalobce následně podal odvolání, v němž namítl nesprávnost anonymizace svědků – policistů, a to s výslovným odkazem na § 8a odst. 2 informačního zákona. O podaném odvolání poté rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak už bylo dříve rekapitulováno.

19. V logice uplatněných žalobních bodů se soud nejprve zabýval námitkou žalobce, podle které je výrok prvostupňového rozhodnutí nesprávný, resp. neurčitý, neboť v něm absentuje uvedení ustanovení, dle kterého byla předmětná žádost o informaci odmítnuta, přičemž ani žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravil.
20. Při posouzení nadepsané námítky stran neurčitosti výroku rozhodnutí povinného subjektu soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55) a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť samotný informační zákon přesně nevymezuje náležitosti výroku rozhodnutí v řízení o žádosti o informaci.
21. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu.
22. Výrok rozhodnutí je tedy konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění a poučení, v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností.
23. Ve vztahu k informačnímu zákonu je pak výrok rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41). Nejvyšší správní soud zároveň v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, konstatoval, že „dle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části (...) uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Hmotněprávní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, je výslovně zákonem označeno jako (sou)část výroku rozhodnutí. Správní orgán proto pochybil, pokud ve výroku rozhodnutí neuvedl, na základě jakého ustanovení žádost o informace odmítl.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 7 A 3/2002-46).
24. Poukázat je v tomto ohledu třeba i na komentářovou literaturu, ze které se podává, že „pozornost je nutné věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle informačního zákona či jiného zákona, např. § 8a odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 1 GDPR), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí. Ostatně i judikatura zdůrazňuje, že součástí výrokové části rozhodnutí o odmítnutí žádosti by mělo být ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, tedy žádost odmítnuta“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání, C. H. Beck, Praha: 2025, k § 15).

25. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
26. Městským úřadem jako povinným subjektem ve výroku prvostupňového rozhodnutí poukazovaný „§ 8 informačního zákona“ nicméně není v tomto právním předpise vůbec obsažen – resp. se jedná o již dříve zrušené ustanovení.
27. Formulace samotného výroku prvostupňového rozhodnutí, který měl odkazovat na odpovídající ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno – tj. zpravidla § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s příslušným důvodem (nebo důvody) pro částečné odmítnutí předmětné žádosti dle § 7 až § 11 téhož zákona (pozn. soudu – § 8 byl zrušen), je tudíž zjevně nesprávná, resp. neurčitá, neboť v ní absentuje právě uvedení relevantního hmotněprávního ustanovení, podle něhož bylo ve věci rozhodnuto – tj. konkrétní důvod pro částečné odmítnutí žádosti o informaci.
28. Ani z obsahu odůvodnění daného rozhodnutí přitom nelze seznat, podle kterého konkrétního hmotněprávního ustanovení informačního zákona městský úřad jako povinný subjekt rozhodl o částečném odmítnutí žalobcem požadované informace. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl totiž citován toliko § 15 odst. 1 informačního zákona s tím, že *„městský úřad jako povinný subjekt po prozkoumání obsahu požadované informace (rozhodnutí) zjistil, že tato obsahuje osobní údaje, které se v rámci poskytování informací neposkytují, neboť požívají zákonné ochrany. Z tohoto důvodu dospěl městský úřad jako povinný subjekt k závěru, že je dán důvod pro odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace, kdy nebudou poskytnuty osobní údaje fyzických osob v rozhodnutí, a to v rozsahu jméno, příjmení, datum narození a adresa bydliště a číslo dokladu totožnosti, dále nebude poskytnuto číslo registrační značky a VIN motorového vozidla.“*
29. Městský úřad jako povinný subjekt tak dle hodnocení zdejšího soudu ve světle výše popsaného pochybil, protože ve výroku prvostupňového rozhodnutí částečně odmítl poskytnutí informace, aniž by však v souladu s odpovídající právní úpravou a nadepsanými judikaturními závěry ve výroku tohoto rozhodnutí jednoznačně konstatoval příslušné hmotněprávní ustanovení, podle něhož bylo v řešeném případě rozhodnuto; ačkoliv se jedná o zákonem výslovně označenou součást výroku takového rozhodnutí.
30. Shora konstatované pochybení městského úřadu jako povinného subjektu ve výroku prvostupňového rozhodnutí mohl následně napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, neboť správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Žalovaný však za dané situace ve výroku napadeného rozhodnutí vyslovil toliko, že se odvolání žalobce zamítá a potvrzuje se prvostupňové rozhodnutí (§ 90 odst. 5 správního řádu). Z výrokové části tohoto rozhodnutí se současně (nově) podává, že byla předmětná žádost o poskytnutí informace městským úřadem jako povinným subjektem částečně odmítnuta podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona, což však obsahu prvostupňového rozhodnutí zásadně neodpovídá, neboť v jeho výroku nebyl § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona vůbec uveden (pozn. soudu – obsažen byl zrušený § 8 informačního zákona). Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí poté nijak neplyne aplikace poukazovaného ustanovení informačního zákona ve věci. Samotné napadené rozhodnutí v jeho odůvodnění opakovaně obsahuje pouze obecný odkaz na § 11 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

informačního zákona, aniž by jakkoliv vyložilo jeho užití v právě projednávaném případě. Zároveň jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsáhle uvedeny zcela povšechné odkazy na ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, který byl však zrušen již ke dni 24. 4. 2019, a to pouze s tím, že na něj navázal zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů – tj. bez zjevné vazby na konkrétní okolnosti nyní posuzovaného případu. Následně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí, rovněž bez jakéhokoliv vysvětlení kontextu s projednávanou věcí, prostým způsobem uvádí, že „§ 8a informačního zákona (pozn. soudu – bez rozlišení toho, zda se konkrétně jedná o odst. 1, či odst. 2 daného ustanovení), podle něhož se informace osobní povahy a osobní údaje poskytnou jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, je zákonným základem anonymizace soudních rozhodnutí.“

31. Dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona přitom platí, že povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Podle komentářové literatury „*aplikace tohoto ustanovení především znamená posoudit, zda požadovaná informace odpovídá pojmu nová informace, vzniklá při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a dále ve kterém okamžiku dochází k ukončení přípravy rozhodnutí, včetně určení, o jaké rozhodnutí v konkrétní věci půjde. Nová informace musí vzniknout při přípravě rozhodnutí povinného subjektu. To bude splněno předně tehdy, jestliže ji sám povinný subjekt pro účely svého rozhodování vytvořil (zpracoval)*“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2025, k § 11). „*Komentované ustanovení bývá často aplikováno na podkladové materiály pro rozhodnutí orgánů obcí a krajů. (...) Možnost omezit poskytnutí informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, je nutno vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod odeprání poskytnutí informace již nelze aplikovat.*“
32. Vzhledem ke všemu dříve popsanému se tak prostý odkaz žalovaného ve výrokové části a odůvodnění napadeného rozhodnutí na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona soudu jeví jako zcela mimoběžný a neodůvodněný. Stejně tak není v nadepsaných souvislostech z výroků napadeného ani prvostupňového rozhodnutí seznatelná aplikace § 8a odst. 1, či § 8a odst. 2 informačního zákona. Jinak řečeno, ani žalovaný v rámci odvolacího řízení nedostal požadavku na dostatečnou určitost výroku rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona, tj. aby z něj bylo přesně identifikovatelné též příslušné hmotněprávní ustanovení, podle něhož bylo ve věci rozhodováno – tj. zákonný důvod pro částečné odmítnutí žádosti o informaci. Naopak, žalovaný za daného stavu v napadeném rozhodnutí v rozporu s realitou – tedy s výrokem prvostupňového rozhodnutí – uvedl, že městský úřad jako povinný subjekt požadovanou informaci částečně odmítl podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.
33. Na tomto místě je také třeba připomenout, že stran požadavku na dostatečně určitý výrok rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informaci vstupuje do popředí zvláště ochrana žalobce, který k posouzení zákonnosti takového rozhodnutí logicky potřebuje znát povahu údajů, které nebyly z konkrétních zákonných důvodů poskytnuty.
34. Soud proto v řešeném případě uzavírá, že výrok rozhodnutí městského úřadu jako povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informaci, jakož i výrok napadeného rozhodnutí, trpí vadou nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tedy shledal předmětnou námitku žalobce důvodnou.
Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

35. V úzké souvislosti s výše vytknutými vadami výroků prvostupňového i napadeného rozhodnutí je poté třeba hodnotit i jejich odůvodnění. K tomu soud uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 5/2002-33, plyne, že „*nevyhoví-li povinný subjekt částečně žádosti o poskytnutí informací, musí se o tom vyslovit výrokem rozhodnutí (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).* Toto omezení musí být také odůvodněno.“ Odůvodnění rozhodnutí bezprostředně souvisí právě s výrokovou částí, přičemž má poskytnout skutkovou i právní oporu výroku správního rozhodnutí, jak už bylo ostatně dříve naznačeno. Příslušný správní orgán přitom musí vždy jasně, přesvědčivě a úplně v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit úvahy, kterými se řídil při výkladu a aplikaci právních předpisů, jakož provést i precizní zhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí tak, aby jeho rozhodnutí nebylo obecné a povšechné, ale naopak konkretizované, logicky uspořádané, přesvědčivé a následně z tohoto pohledu také přezkoumatelné. V kontextu výše popsaných vad výroků správních rozhodnutí vydaných ve věci pak soud konstatuje, že ani z obsahu jejich odůvodnění (resp. i správního spisu) není zřejmé, jaké konkrétní důvody dle informačního zákona či jiného zákona vedly k částečnému odmítnutí žádosti žalobce o informaci. V odůvodnění namítaných správních rozhodnutí se totiž uvádí ponejvíce toliko obecná tvrzení stran potřeby ochrany osobních údajů určitých subjektů, avšak bez bližšího provázání s konkrétními okolnostmi právě projednávaného případu, přičemž z nich tedy nelze seznat jasné a přehledné vyličení důvodů, pro které byla žádost žalobce o informaci částečně odmítnuta, a to právě vzhledem k povaze toho kterého zneprístupněného údaje.
36. K tomu je příležitým odkázat také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2020, č. j. 15 A 128/2017-39, v němž bylo uvedeno, že „*pouhá skutečnost, že osobní údaje určitých subjektů lze na základě žádosti o informace zveřejnit jen v některých případech, totiž jako řádné odůvodnění samo o sobě nepostačuje, vždy je nutné aplikovat konkrétní právní normu, která toto zveřejnění zakazuje. Za řádnou aplikaci právního předpisu tak nelze považovat pouhý odkaz na osvětlení pojmu „osobní údaj“, zvláště když i sám zákon o ochraně osobních údajů stanoví ze zákazu jejich uveřejňování výjimky. Soud tedy shrnuje – pokud informační zákon v § 8a predikuje, že informace týkající se osobních údajů může povinný subjekt poskytnout jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, pak odůvodnění rozhodnutí, jímž je taková informace odmítána, musí obsahovat i vymezení, jaký právní předpis, jaké ustanovení a z jakých důvodů daný osobní údaj poskytnout nemožňuje.*“ Tento judikaturní závěr je tak dle soudu možno plně vztáhnout i na nyní projednávaný případ.
37. Nadto soud ve věci vyhodnotil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentuje relevantní vypořádání, proč žalovaný považoval odvolací námitku žalobce, že došlo k nesprávné anonymizaci svědků – policistů, a to s výslovným odkazem na § 8a odst. 2 informačního zákona, za nedůvodnou, tedy lichou, mylnou nebo vyvrácenou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Byť žalovaný předmětnou odvolací námitku v napadeném rozhodnutí ve stručnosti konstatoval, následně se § 8a odst. 2 informačního zákona, v přímé souvislosti se žalobcem namítanou anonymizací jména a příjmení svědků – policistů, fakticky nijak nezabýval. Rovněž v tomto ohledu tudíž zdejší soud shledal žalobní argumentaci důvodnou.
38. Soud proto uzavírá, že výroky namítaných rozhodnutí městského úřadu i žalovaného nebyly dostatečně určité a srozumitelné ve smyslu požadavků zákona i nadepsané soudní judikatury. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná,

jelikož z nich nelze s jistotou seznat, z jakého konkrétního zákonného důvodu byla předmětná žádost žalobce o informaci částečně odmítnuta.

39. Za uvedeného stavu je poté v posuzované věci nutno konstatovat, že zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v jeho nesrozumitelnosti, brání tomu, aby se soud aktuálně zabýval dalším v žalobě uplatněným bodem, vztahujícím se již k samotnému důvodu, který vedl správní orgány k částečnému odmítnutí žádosti žalobce o informace. Ve věci bude nejprve nutno srozumitelným a jednoznačným způsobem ve výroku i odůvodnění rozhodnutí vyložit povahu údajů, které případně nebudou k předmětné žádosti poskytnuty, a to ve zcela jasném spojení s příslušnými zákonnými důvody svědčícími pro jejich zneprístupnění.
40. Podle § 16 odst. 6 informačního soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
41. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V řešené věci však za stávající situace nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro částečné odmítnutí poskytnutí informace. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací ve smyslu nadepsaného ustanovení informačního zákona.
42. Vzhledem k výše uvedenému tak soud napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro vadu řízení – nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti, jakož i nedostatku důvodů. Zároveň bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí městského úřadu jako povinného subjektu, a soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou příslušné správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
43. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soud žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 21 404 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti rozhodnutí žalovaného (tj. 3 000 Kč), náklady právního zastoupení žalobce advokátkou za 3 úkony právní služby ve výši 13 860 Kč [tj. 3 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) – převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, podání žaloby a repliky – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 1 350 Kč (tj. 3 paušály po 450 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu), a částkou 3 194 Kč představující 21 % DPH, kterou je advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu